

Μνήμη της επανακομιδής του Λειψάνου του Αγίου Σάββα στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η εορτή της επανακομιδής του σεπτού Λειψάνου του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου εορτάσθηκε από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων την Κυριακή 26 Οκτωβρίου.

Στην Ιεράν Λαύραν του Αγίου Σάββα μετέβη ως Αρχιερέυς ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πτολεμαίδος – Άκκρης κ. Μακάριος για τον Εσπερινόν. Ακολούθως έλαβε χώραν ολονύκτιος αγρυπνία, προεξάρχοντος του Πατριάρχου Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου και συλλειτουργούντων Αυτώ του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου **Κωνσταντίνης** κ. Αριστάρχου, του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου **Πτολεμαίδος** – Άκκρης κ. Μακαρίου και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου **Ελενουπόλεως** κ. Ιωακείμ, του Πνευματικού της Μονής Αρχιμανδρίτου π. Ευδοκίμου, του Γέροντος Καμαράση Αρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, Ιερέων Ελληνοφώνων, Ρωσφώνων και Αραβοφώνων, ψαλλόντων ελληνιστί των Αγιοσαββιτών Πατέρων δεξιά και

αραβιστί των Αραβοφώνων χορωδιών του ημετέρου Πατριαρχείου αριστερά, τη παρουσία ευλαβών πιστών εκ Βηθλεέμ, Μπετσαχούρ και Μπετζάλλας.

Στο κήρυγμά του ο Μακαριώτατος ανέφερε: “Ὦντως μεγάλα καί θαυμαστά τά ἔργα τοῦ Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι ἡ επανακομιδή τοῦ ὁλοσώμου σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα καί ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ὅπου εἶχε διαλάμψει ὁ ὅσιος πρό μιᾶς καί ἡμισείας περίπου χιλιετίας, ἀποτελεῖ γεγονός ἱστορικόν ἀφ’ ἐνός καί τρανῆς ἀποδείξεως, ὅτι θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36). Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ Θεός μέ τήν προστασίαν Του εἰς τούς ἁγίους καί ὁσίους Αὐτοῦ”

Στη συνέχεια υπογράμμισε: “Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐχαριστήσωμεν τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν Χριστῷ, ὅτι ἐχαρίσατο ἡμῖν τό φῶς Αὐτοῦ ἐν τῷ ὁμοιοπαθεῖ συνανθρώπῳ ἡμῖν Σάββα τῷ ἡγιασμένῳ, τῷ ἐν μέσῳ τῆς ἀγίας ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας ἱσταμένῳ λάμποντι τό φῶς αὐτοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καί μάλιστα εἰς καιρόν, ὅπου τόν τόπον τῆς ἀληθοῦς γνώσεως ἔχει καταλάβει ἡ ψευδώνυμος γνῶσις, ἡ γνωστή ὡς «τεχνητή γνῶσις». Ἡ τεχνητή δέ αὕτη γνῶσις δέν ὁδηγεῖ εἰς τήν ἀλήθειαν, ἀλλά μᾶλλον εἰς τό ψεῦδος καί τήν πλάνην”.

Παρακάτω ολόκληρο το δελτίο Τύπου:

Τήν Κυριακήν, 13ην/26ην Ὀκτωβρίου 2025, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ Ἠγιασμένου. Τό τίμιον λείψανον τοῦ ἁγίου Σάββα μετηνέχθη ἀπό τήν Βενετίαν, ὅπου εἶχον μεταφέρει αὐτό οἱ Σταυροφόροι τόν 11ον αἰῶνα εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν 13ην/ 26ην Ὀκτωβρίου 1965.

Τοῦτο συνέβη μετά τήν ἐπίσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου καί τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ’ εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν, ἐπὶ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Βενεδίκτου, μετά τήν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων καί τήν ἔναρξιν τοῦ Θεολογικοῦ διαλόγου. Διά τήν μετακομιδὴν τοῦ λειψάνου μετέβησαν εἰς Βενετίαν ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Καισαρείας Βασίλειος, ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Θεοδόσιος, ὁ Πνευματικός τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα Ἀρχιμανδρίτης Σεραφεῖμ καί ὁ τότε διάκονος καί νῦν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός.

Τό τίμιον λείψανον ἀφίχθη εἰς τήν Πύλην τοῦ Δαυΐδ ἐπὶ ἐπικρατείας τῆς Ἰορδανίας καί εἰσῆχθη εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως διά προσκύνησιν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα καί τέλος μετηνέχθη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τοῦ Ἁγίου Σάββα, τήν ὁποίαν ὁ Ἅγιος Σάββας ἵδρυσεν, ἵνα διαμένῃ εἰς αὐτήν ὡς

θησαυρός ανέκλειπτος καί ὡς παραμυθία καί πηγή ἰάσεως τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων καί τῶν προσκυνητῶν.

Πρός τιμήν καί μνήμην τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος τούτου τῆς μετακομιδῆς τοῦ λειψάνου μετέβη εἰς τήν Ἱεράν Λαύραν τοῦ Ἀγίου Σάββα ὡς Ἀρχιερεύς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πτολεμαίδος - Ἀκκρης κ. Μακάριος διά τόν Ἑσπερινόν. Ἀκολούθως ἔλαβε χώραν ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πτολεμαίδος - Ἀκκρης κ. Μακαρίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, τοῦ Πνευματικοῦ τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐδοκίμου, τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, Ἱερέων Ἑλληνοφώνων, Ρωσσοφώνων καί Ἀραβοφώνων, ψαλλόντων ἑλληνιστί τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων δεξιὰ καί ἀραβιστί τῶν Ἀραβοφώνων χορωδιῶν τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου ἀριστερά, τῇ παρουσίᾳ εὐλαβῶν πιστῶν ἐκ Βηθλεέμ, Μπετσαχούρ καί Μπετζάλλας.

Πρός αὐτούς ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Μεγάλα καί θαυμαστά τά ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ, δίκαιαι καί ἀληθιναί αἱ ὁδοί σου· ὁ βασιλεύς τῶν ἔθνων». (Ἀποκ. 15,3).

Ἡ Χάρις τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Λαύρᾳ, τῷ ἐρημικῷ δηλονότι τόπῳ τῆς μοναστικῆς αὐτοῦ ἀσκήσεως, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐξηκοστήν ἐπέτειον τῆς ἐπανακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ λειψάνου αὐτοῦ ἐξ Ἑνετίας, ἔνθα τοῦτο ἐφυλάσσετο ἐπὶ σειρὰν ὅλην αἰώνων εἰς τόν ναόν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου.

Ὅντως μεγάλα καί θαυμαστά τά ἔργα τοῦ Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι ἡ ἐπανακομιδὴ τοῦ ὁλοσώμου σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Σάββα καί ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ὅπου εἶχε διαλάμψει ὁ ὁσιος πρό μιᾶς καί ἡμισείας περίπου χιλιετίας, ἀποτελεῖ γεγονός ἱστορικόν ἀφ' ἑνός καί τρανῆς ἀποδείξεως, ὅτι θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36). Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ὁ Θεός μέ τήν προστασίαν Του εἰς τούς ἁγίους καί ὁσίους Αὐτοῦ.

Οἱ ἅγιοι τοῦ Κυρίου, κατὰ τόν θεῖον Παύλον, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐκλήθησαν κλήσει ἁγίᾳ (Πρβλ. Β' Τιμ. 9) εἰς τό μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ (Ἑβρ 12,10) τοὔτέστιν τῆς καθαρότητος Αὐτοῦ, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Ἁγίους ἡμᾶς ἀποφῆναι βούλεται καί τῆς οἰκείας ἀγιότητος κοινωνούς».

Τό παράγγελμα τοῦτο ἤκουσεν καί ἠκολούθησεν ὁ ὁσιος Σάββας, ἐγκαταλείψας

τήν χώραν τῶν Καππαδοκῶν καί τήν ἰδίαν αὐτοῦ κώμην τῆς Μουταλάσκης, μέτοικος καί παρεπίδημος γενόμενος τῶν ἁγίων Τόπων, ἔνθα ἐσταυρώθη, ἐτάφη καί τριήμερος ἀνέστη ὁ Θεός καί Σωτήρ ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Τόσον διακαῆς ἦτο ὁ πόθος πρός τήν εὐσέβειαν, τοὔτέστιν πρός τόν κατά Χριστόν βίον, ὥστε ἐλθὼν εἰς τούς ἁγίους Τόπους καί τήν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ πάντοτε καί ἀδιαλείπτως ἔσχε κατά νοῦν τήν εὐαγγελικὴν ἀπόφασιν τοῦ Κυρίου λέγοντος: «εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ’ ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.» (Λουκ. 9,62).

Ἀξιοσημεῖωτος ἐν προκειμένῳ ἡ ἐρμηνεία τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας λέγοντος: «ὥπερ γάρ ὁ ἄροτριῶν, ὅταν ὀκνήσῃ πρός τό λείπον, οὐκ ὄψεται τούς καρπούς πληθύνοντας, οὕτω καί ὁ ἐλόμενος ἀκολουθεῖν τῷ Χριστῷ οὐκ ἀποτασσόμενος δε τοῖς κοσμικοῖς πράγμασι καί τοῖς κατά σάρκα οἰκείοις μάλιστα τοῖς μή τόν σκοπὸν ἀποδεχομένοις αὐτοῦ, οὐδαμῶς οὕτως κατορθώσει τὴν ἀγαθὴν εὐτολμίαν».

Ὁ Μακάριος Σάββας, οὔτε μόνο, κατώρθωσε τὴν «ἀγαθὴν εὐτολμίαν» (τὴν μεγάλην τόλμην) ἀλλὰ καί εὐθετος ἐγένετο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀναδειχθεὶς πολίτης αὐτῆς. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ὅτι ὁ θεοφόρος Σάββας ἀνεδείχθη πολίτης τῆς ἐπουρανίου μητροπόλεως μαρτυρεῖ καί διαλαλεῖ τρανώτατα τό πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κείμενον ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον ἱερὸν λείψανον αὐτοῦ.

Ἡ εὐλογία δέ, αὕτη ἢ καλλίτερον εἰπεῖν ἡ χάρις «ἐδόθη ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρό χρόνων αἰωνίων, ἐφανερώθη δέ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καταργήσαντος μέν τόν θάνατον, φωτίσαντος δέ ζωὴν καί ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου» (πρβλ. Β΄ Τιμ.1,10) λέγει ὁ μέγας Παῦλος. Διό καί τό λείψανον τοῦ ἡγιασμένου πατρός ἡμῶν Σάββα ἀποτελεῖ τό ἱερὸν καί ἄφθαρτον κήρυγμα τῆς αἰωνίου σωτηρίας, ὅχι μόνον διὰ τούς φωτισθέντας τῷ φωτί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καί διὰ πάντα ἄνθρωπον καί δὴ διὰ τούς ἐν σκότει καί σκιᾷ καθημένους (Πρβλ. Λουκ. 17,9) «Ἐγὼ φῶς εἰς τόν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ» (Ἰωάν. 12, 46) λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐχαριστήσωμεν τῷ Θεῷ καί Σωτῆρι ἡμῶν Χριστῷ, ὅτι ἐχαρίσατο ἡμῖν τό φῶς Αὐτοῦ ἐν τῷ ὁμοιοπαθεῖ συνανθρώπῳ ἡμῖν Σάββα τῷ ἡγιασμένῳ, τῷ ἐν μέσῳ τῆς ἁγίας ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησίας ἱσταμένῳ λάμποντι τό φῶς αὐτοῦ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων καί μάλιστα εἰς καιρόν, ὅπου τόν τόπον τῆς ἀληθοῦς γνώσεως ἔχει καταλάβει ἡ ψευδώνυμος γνῶσις, ἡ γνωστή ὡς «τεχνητὴ γνῶσις».

Ἡ τεχνητὴ δέ αὕτη γνῶσις δέν ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τό

ψεῦδος καί τήν πλάνην. Καί τοῦτο διότι ἀντίκειται τῇ ὑγιαίνουσῃ διδασκαλίᾳ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, ὡς προφητικῶς διδάσκει ὁ θεηγόρος Παῦλος, λέγων εἰς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον: «Τό δέ πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καί διδασκαλίαις δαιμονίων», (Α΄ Τιμ. 4,1).

Τό ἱερόν σκήνωμα, τοὔτέστιν τό ἄφθαρτον καί εὐωδιάζον καί θαυματουργόν λείψανον τοῦ θεοφόρου καί ἡγιασμένου Πατρός ἡμῶν Σάββα εἶναι ἡ ὁρατή καί ἀπτή ἔμπρακτος μαρτυρία τῆς ὑγιαίνουσας Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τῆς πίστεως δηλονότι τοῦ ἁγίου Σάββα.

Διό παρακαλέσωμεν Σάββαν τόν ἡγιασμένον, τόν οὐράνιον πολίτην γενόμενον, ἵνα ταῖς μεσιτείαις αὐτοῦ σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι ἡμῖν τοῖς ἐορτάζουσι τήν ἁγίαν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων αὐτοῦ καί εἰρήνην ἐν τῇ δοκιμαζομένῃ ἡμῶν περιοχῇ καί τῷ κόσμῳ ἅπαντι.

Ἀμήν ἔτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά».

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἠκολούθησε λιτανεία τρίς πέριξ τοῦ τάφου τοῦ Ἁγίου Σάββα καί ἀκολούθως μοναστηριακή τράπεζα.

Ἡ εἰκόνα ἀπὸ τῆς ἑορτῆς αὐτῶν
τοῦ Ἀββᾶ
Εὐφραίμ.

